

Sygn. akt: XVI C 197/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 lipca 2016 r., złożonym w dniu 8 lipca 2016 r., powód (...) W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. C. na jego rzecz kwoty 630,94 złotych, z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 315,47 złotych – za okres od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 315,47 złotych – za okres od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty

oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że ww. należności dochodzi od pozwanego tytułem należnych za lata 2014 i 2015 opłat rocznych z tytułu przysługującego pozwanemu udziału wynoszącego 0, (...) części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą nr (...) - który to udział jest związany z prawem własności lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku posadowionym na tej nieruchomości (k. 2-3 – pozew).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 19 lipca 2016 r. pod sygn. II Nc 26056/16, referendarz sądowy w Wydziale II Cywilnym tut. Sądu nakazał, aby pozwany J. C. zapłacił powodowi (...) W. następujące świadczenia:

a) tytułem należności głównej

- 315,47 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2014 r. za opóźnienie do dnia zapłaty,
- 315,47 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2015 r. za opóźnienie do dnia zapłaty,

b) tytułem kosztów procesu

- 300 złotych, w tym tytułem zastępstwa procesowego 270 złotych

w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (k. 41 – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lipca 2016 r.).

W dniu 23 grudnia 2016 r. (data nadania przesyłki poleconej), pozwany J. C. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 19 lipca 2016 r., zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany podniósł przeciwko żądaniu pozwu zarzut potrącenia całości roszczenia powoda.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska w sprawie pozwany oświadczył, iż w dniu sporządzenia i wniesienia sprzeciwu złożył powodowi (...) W. oświadczenie o potrąceniu należnego mu wobec powoda i w całości wymagalnego roszczenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. Ż.w W. z dnia 1 lipca 2015 r. (sygn. akt: II C 10/15) oraz wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 listopada 2016 r. (sygn. akt: XXVII Ca 1672/16) – wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie. We wskazanej sprawie pozwany został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu K. Ż., od której powód dochodził roszczenia o zapłatę. Pozwany podniósł, iż stosownie do reguły wynikającej z art. 100 k.p.c. oraz § 6 pkt. 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu stał się wierzycielem powoda z tytułu kosztów zastępstwa procesowego orzeczonych powołanymi wyżej wyrokami na rzecz K. Ż..

Wskazując na powyższe okoliczności pozwany wskazał, iż „już na obecnym etapie postępowania w niniejszej sprawie roszczenie Powoda nie istnieje” - co winno skutkować oddaleniem powództwa w całości. Niezasadne byłoby również,

zdaniem pozwanego, obciążanie go kosztami postępowania, skoro spełnił dochodzone przez powoda świadczenie (wskutek potrącenia) przed dokonaniem pierwszej czynności procesowej w niniejszej sprawie (k. 43-44 – sprzeciw od nakazu zapłaty; k. 48 – koperta z datą nadania sprzeciwu przesyłką poleconą).

W piśmie procesowym z dnia 28 marca 2017 r., złożonym w dniu 29 marca 2017 r. (data nadania przesyłki poleconej), powód (...) W. podtrzymał żądanie pozwu.

Ustosunkowując się do treści sprzeciwu pozwanego J. C. od nakazu zapłaty z dnia 19 lipca 2016 r. powód w pierwszej kolejności zarzucił, iż pozwany nie wykazał istnienia i wysokości wierzytelności przysługującej mu wobec powoda, a także nie wykazał, czy oświadczenie o jej potrąceniu z należnością dochodzoną pozwem w niniejszej sprawie zostało złożone i kiedy to nastąpiło. Sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jest momentem wdania się w spór, w związku z czym pozwany powinien przedstawić w nim wszystkie okoliczności i dowody na ich poparcie, związane z zarzutami skierowanymi przeciwko żądaniu pozwu i sposobem obrony.

Powód zwrócił też uwagę, iż załączone do sprzeciwu oświadczenie o potrąceniu obejmuje również odsetki od zasądzonych w powołanej w nim sprawie kosztów zastępstwa procesowego – gdy tymczasem wierzytelność o ich zapłatę w ogóle nie mogła powstać. Zgodnie bowiem z orzecznictwem Sądu Najwyższego art. 481 § 1 k.c. nie ma zastosowania do świadczeń pieniężnych zasądzonych prawomocnym orzeczeniem o kosztach procesu.

Kolejno powód podniósł, iż zgodnie z art. 498 § 1 k.c. potrącenie jest możliwe, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie wierzycielami i dłużnikami. W stosunkach prawnych z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, które działają w obrocie prawnym za pomocą nieposiadających osobowości prawnej jednostek organizacyjnych (staciones municipi) potrącenie jest możliwe tylko wówczas, gdy obie wierzytelności są związane z działalnością tej samej jednostki organizacyjnej, a więc gdy spełnione jest wymaganie „tożsamości kasy”. W niniejszej sprawie tożsamość ta nie zachodzi, albowiem postępowanie przed Sądem Rejonowym dla W. Ż.w W. o sygn. II C 10/15 było związane z działalnością Zakładu (...) w D. B. (...) W..

Powód podtrzymał również wniosek o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm przepisanych. W momencie wytoczenia powództwa było ono bowiem zasadne i nie było zaspokojone. Nawet przy przyjęciu, że wskutek oświadczenia pozwanego z dnia 23 grudnia 2016 r. dochodzona pozwem w niniejszej sprawie należność została zaspokojona, to i tak miało to miejsce już po wytoczeniu powództwa (8 lipca 2016 r.), co powinno być równoznaczne z uznaniem przegrania sprawy przez pozwanego (k. 58-61 – pismo procesowe powoda z dnia 28 marca 2017 r.; k. 62 – koperta z odciskiem datownika pocztowej placówki nadawczej).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

1. W dniu 11 grudnia 2009 r. przed G. W., notariuszem w W., został sporządzony akt notarialny (Repertorium (...)), obejmujący Umowę sprzedaży praw i roszczeń, Umowę ustanowienia odrębnej własności lokali mieszkalnych i przeniesienia ich własności oraz oddania części gruntu w użytkowanie wieczyste oraz Oświadczenie Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej zmieniające wysokość udziałów we własności budynku i prawie wieczystego użytkowania gruntu.

Na mocy Umów objętych ww. aktem notarialnym:

a) Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ul. (...) w W. oraz K. B. i J. C. ustanowili odrębną własność lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej (...)m⁽²⁾, usytuowanego na IV piętrze budynku mieszkalnego posadowionego na nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) z obrębem (...)położonej w W. przy ul. (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), z własnością którego związany jest udział w nieruchomości wspólnej wynoszący (...),

b) Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ul. (...) w W. przeniosła prawo własności ww. lokalu mieszkalnego wraz z prawami związanymi z jego własnością na rzecz K. B. i J. C., w udziałach po 1/2 części,

c) (...) W. oddało K. B. i J. C. w użytkowanie wieczyste w udziałach po 1/2 części na rzecz każdego z nich udział w nieruchomości przy położonej w W. przy ul. (...), do dnia 4 maja 2089 r.,

d) K. B. i J. C. nabyli ww. lokal mieszkalny i wyrazili zgodę na ustanowienie na ich rzecz użytkowania wieczystego, w podanych wyżej udziałach (§ 12 ust. 2).

W § 16 ust. 1 aktu notarialnego J. C. złożył oświadczenie, iż zobowiązuje się do uiszczania przez cały okres trwania użytkowania wieczystego gruntu opłat rocznych za użytkowanie wieczyste, stanowiących 1% wartości ułamkowej części gruntu związanej z lokalem stanowiącym jego współwłasność, w wysokości określonej przez właściwy organ stosownie do treści art. 77 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ułamkowej części nieruchomości przy ul. (...) w W., wynoszącej (...), związanej z prawem własności lokalu mieszkalnego nr (...) usytuowanego w tym budynku, wynosić miała począwszy od roku następnego po podpisaniu aktu notarialnego 630,94 złotych. Powyższe zostało ustalone w „Protokole Nr (...) uzgodnienia warunków oddania w użytkowanie wieczyste ułamkowej części gruntu w związku z ustanowieniem przez Wspólnotę Mieszkaniową nieruchomości położonej przy ul. (...) odrębnej własności lokalu Nr (...) i jego sprzedaży”, zawartym w dniu 25 listopada 2009 r. przez (...) W. oraz K. B. i J. C. – który to Protokół został powołany w § 11 pkt. 2) aktu notarialnego (k. 7-36 – akt notarialny z dnia 11 grudnia 2009 r.).

Dla stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. w tut. Sądzie od dnia 12 kwietnia 2010 r. prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

Zgodnie z treścią wpisów w ww. księdze wieczystej z prawem własności lokalu związany jest udział wynoszący (...) części w nieruchomości wspólnej, którą stanowi prawo użytkowania wieczystego gruntu, na którym posadowiony jest budynek, oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali.

J. C. od daty urządzenia księgi wieczystej nieprzerwanie przysługuje udział wynoszący 1/2 w prawie własności lokalu oraz prawach z nim związanych (k. 71-76 – wydruk z systemu elektronicznej księgi wieczystej, ukazujący stan wpisów w księdze wieczystej nr (...)).

Pismem z dnia 21 marca 2012 r. Urząd D. M. (...) W. – Wydział (...) dla D. M. poinformował J. C., że należność z tytułu opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), związanej z lokalem mieszkalnym nr (...), wynosi (w przypadającej na niego części) 315,47 złotych.

Urząd przypomniał, że należności z tytułu opłat rocznych płatne są do 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

Powyższe pismo, przesłane do J. C. na adres jego stałego zameldowania, nie zostało przez niego odebrane i powróciło do nadawcy jako przesyłka niepodjęta w terminie (k. 37-38 – pismo (...) D. M. (...) W. z dnia 21 marca 2012 r. wraz z kserokopią koperty i zwrotnego potwierdzenia odbioru; k. 39 – wydruk z systemu ewidencji ludności).

J. C. nie uiszczył na rzecz (...) W. opłat z tytułu użytkowania wieczystego udziału w nieruchomości przy ul. (...) w W., związanej z prawem własności lokalu mieszkalnego nr (...), należnych od niego za lata 2014 i 2015.

Pismem z dnia 18 maja 2015 r. Urząd D. M. (...) W. Wydział Budżetowo – Księgowy dla D. M. wezwał J. C. do zapłaty tychże opłat wraz z należnymi odsetkami w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od daty otrzymania tego pisma.

Powyższe pismo zostało doręczone J. C. w dniu 11 czerwca 2015 r., jednak określony w nim termin na uregulowanie należności upłynął bezskutecznie (k. 6 – pismo (...) D. M. (...) W. z dnia 18 maja 2016 r. „Wezwanie do zapłaty” wraz z potwierdzeniem doręczenia /verte/; k. 5 – wniosek o skierowanie sprawy na drogę sądową z dnia 22 czerwca 2016 r.).

2. W pozwie z dnia 9 lipca 2014 r., złożonym w dniu 22 lipca 2014 r., (...) W. – Zakład (...) w D. B. (...) W. wniósł o zasądzenie od K. Ż. kwoty 35.240,84 złotych z ustawowymi odsetkami za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych – z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) oraz opłat za media.

Postępowanie wszczęte na skutek tego pozwu toczyło się przed Sądem Rejonowym dla W. Ż.w W. pod sygn. II Nc 3717/14, a następnie II C 10/15.

W jego toku postanowieniem wydanym w dniu 21 października 2014 r. Sąd ustanowił dla K. Ż. pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego. Okręgowa Izba Radców Prawnych w W. wyznaczyła do pełnienia obowiązków pełnomocnika z urzędu J. C. (pozwanego w niniejszej sprawie).

W dniu 1 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy dla W. Ż.w W. wydał wyrok, w którym powództwo uwzględnił do kwoty 4.425,70 złotych (pkt. 1 sentencji), zaś w pozostałym zakresie je oddalił (pkt. 2 sentencji) oraz zasądził od (...) W. na rzecz K. Ż. kwotę 2.952 złotych, w tym należny podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego udzielonego przez radcę prawnego J. C. z urzędu.

Od wyroku z dnia 1 lipca 2015 r. powód (...) W. wniósł apelację. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Warszawie wydał w dniu 25 listopada 2016 r. pod sygn. XXVII Ca 1672/16 wyrok, w którym apelację tę oddalił (pkt. 1 sentencji) oraz zasądził od (...) W. na rzecz K. Ż. dalszą kwotę 600 złotych powiększoną o należny podatek VAT „tytułem wynagrodzenia pełnomocnika za świadczoną pozwaną pomoc prawną z urzędu w postępowaniu odwoławczym” (dokumenty w dołączonych aktach II C 10/15 Sądu Rejonowego dla W. Ż.w W.: k. 1-4 – pozw, k. 86 – postanowienie z dnia 21 października 2014 r., k. 93 – pismo (...) w W. z dnia 30 października 2014 r., k. 167 – wyrok z dnia 1 lipca 2015 r., k. 210 – wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 listopada 2016 r.).

3. W piśmie z dnia 23 grudnia 2016 r. skierowanym do (...) W. J. C. złożył oświadczenie, że potrąca przysługującą mu wierzytelność w łącznej kwocie 3.690 złotych (brutto), wynikającą z prawomocnych wyroków: Sądu Rejonowego dla W. Ż.w W. z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. II C 10/15 oraz Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. XXVII Ca 1672/16, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w łącznej kwocie 353,76 złotych – z wierzytelnością dochodzoną przez (...) W. w sprawie niniejszej (z wyłączeniem kosztów procesu objętych nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lipca 2016 r.), która to wierzytelność wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wynosi 755,03 złotych.

J. C. wskazał, że wskutek złożenia przez niego oświadczenia o potrąceniu wierzytelność (...) W. wobec niego zostaje umorzona w całości, odsetki od wierzytelności przysługującej jemu wobec (...) W. również zostają umorzone w całości, natomiast kwota główna tej wierzytelności zostaje zmniejszona do kwoty 3.288,73 złotych (k. 45-46 – pismo J. C. z dnia 23 grudnia 2016 r. „Oświadczenie o potrąceniu” wraz z potwierdzeniem nadania listem poleconym).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane w jego opisie dokumenty, zarówno złożone przez strony do akt niniejszej sprawy, jak i znajdujące się w dołączonych aktach o sygn. II C 10/15 Sądu Rejonowego dla W. Ż.w W.. Wszystkim tym dokumentom Sąd dał wiarę w całości, albowiem wynikające z nich okoliczności faktyczne nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a również i Sąd nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości odnośnie zgodności z rzeczywistością tego, co zostało w nich stwierdzone.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Pozwem w niniejszej sprawie powód (...) W. dochodził zapłaty od pozwanego J. C. przypadającej na niego części opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału w nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., związanego z

prawem własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w usytuowanym na tej nieruchomości budynku mieszkalnym.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż najistotniejsze dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktyczne były pomiędzy stronami bezsporne. W sprzeciwie od wydanego w dniu 19 lipca 2016 r. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany J. C. nie zakwestionował w istocie żadnego twierdzenia powołanego w uzasadnieniu pozwu na poparcie zgłoszonego w nim pod osąd roszczenia – a więc zarówno faktu, iż w latach 2014 i 2015 pozostawał współużytkownikiem wieczystym udziału w ww. nieruchomości i że nieruchomość ta jest własnością powoda (...) W., jak również wysokości obowiązującej w tych latach opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste tego udziału oraz części tej opłaty, której obowiązek zapłaty spoczywał na nim, stosownie do wielkości przysługującego mu udziału (1/2) w prawie własności lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. i współwłasności nieruchomości wspólnej, którą stanowią prawo wieczystego użytkowania gruntu, na którym posadowiony jest budynek oraz części wspólne budynku i urządzenia, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali. Okoliczności te zostały zresztą wykazane przez powoda za pomocą załączonych do pozwu dokumentów, które zostały powołane w opisie ustalonego przez Sąd stanu faktycznego sprawy oraz dokumentu w postaci wydruku z systemu elektronicznej księgi wieczystej, ukazującego stan wpisów w księdze wieczystej nr (...). Dowód z tego wydruku Sąd przeprowadził z urzędu.

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy żądanie powoda (...) W. niewątpliwie znajduje uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa, które zostały powołane w uzasadnieniu pozwu.

Zgodnie z art. 238 k.c. wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Obowiązek ten został uszczegółowiony przez Ustawodawcę w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 2147 z późn. zm.). W szczególności art. 71 ust. 4 ustawy stanowi, że opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Opłaty rocznej nie pobiera się za rok, w którym zostało ustanowione prawo użytkowania wieczystego (zdanie pierwsze i drugie).

Jak już była o tym mowa w tzw. części historycznej niniejszego uzasadnienia, jedyny zarzut, jaki pozwany J. C. podniósł przeciwko żądaniu pozwu, to zarzut potrącenia dochodzonej nim wierzytelności z wierzytelnością przysługującą jemu wobec powoda (...) W. o zapłatę kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, której udzielił K. Ż., będącej pozwaną w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Ż. w W. pod sygn. II C 10/15 oraz przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. XXVII Ca 1672/16, jako jej pełnomocnik z urzędu.

Powyższy zarzut pozwanego należy jednak ocenić jako nieskuteczny.

Roszczenie powoda (...) W. podlega rozpoznaniu w postępowaniu odrębnym, uregulowanym w Dziale VI Tytułu VII Księgi pierwszej C. pierwszej k.p.c. - „Postępowanie uproszczone”. Zgodnie z art. 505¹ k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa) przepisy tego D. stosuje się w szczególności w należących do właściwości sądów rejonowych sprawach o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dziesięciu tysięcy złotych. Sprawa niniejsza spełnia wymogi zakwalifikowania jej do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, albowiem wynika z umowy zawartej m.in. przez pozwanego J. C. z (...) W. o oddanie części gruntu w użytkowanie wieczyste, objętej aktem notarialnym sporządzonym w dniu 11 grudnia 2009 r. (Repertorium (...)), a wartość przedmiotu sporu wynosi w niej 631 złotych (art. 19 § 1 k.p.c. w związku z art. 126¹ § 3 k.p.c.).

W związku z tym podkreślić należy, że w postępowaniu uproszczonym powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne tylko wówczas, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym (art. 505⁴ § 2 k.p.c.).

Roszczenie przysługujące pozwanemu J. C. wobec powoda (...) W., które objęte jest złożonym przez niego w dniu 23 grudnia 2016 r. oświadczeniem o potrąceniu, to roszczenie o zapłatę kosztów pomocy prawnej udzielonej

przeciwnikowi powoda w innym postępowaniu. Nie jest to zatem roszczenie, które podlegałoby rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, albowiem – niezależnie od jego wysokości – nie wynika ono z umowy. Źródłem jego powstania są bowiem prawomocne wyroki Sądu Rejonowego dla W. Ż.w W. z dnia 1 lipca 2015 r. i Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 listopada 2016 r. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 31 stycznia 1996 r., III CZP 1/96 (opubl. OSNC z 1996 r. Nr 4, poz. 57) instytucja kosztów procesu, aczkolwiek związana jest ściśle z rozpoznawaniem sporów cywilnych - w szerokim rozumieniu tego słowa - o podłożu każdorazowo materialnoprawnym, jest instytucją, której kształt i zasady regulowane są przez przepisy k.p.c., tj. przez przepisy procesowe. Orzeczenie sądu dotyczące tych kosztów ma charakter konstytutywny, przy czym ma ono na celu kompleksowe, ostateczne i definitywne rozstrzygnięcie o wyłożonych przez strony kosztach. Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest - jak to zaznaczył Sąd Najwyższy - okoliczność, że po zakończeniu procesu nie można już dochodzić w odrębnym postępowaniu jakichkolwiek należności z tytułu kosztów tegoż procesu. Nie można także modyfikować sum prawomocnie zasądzonych z tego tytułu.

Roszczenie pozwanego nie jest to również, co oczywiste, roszczeniem wynikającym z rękojmi, gwarancji jakości lub niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową sprzedaży konsumenckiej (por. art. 505¹ pkt. 1) in fine k.p.c.) ani też roszczeniem o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej (por. art. 505¹ pkt. 2) k.p.c.).

W konsekwencji podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia uznać należy za niedopuszczalny w rozumieniu art. 505⁴ § 2 k.p.c.

Z uwagi na powyższe zbędnym jest czynienie przez Sąd przedmiotem swych ocen zarzutów zawartych w piśmie procesowym powoda (...) W. z dnia 28 marca 2017 r. Zarzuty te odnoszą się bowiem do materialnej skuteczności oświadczenia pozwanego o potrąceniu, którą powód kwestionuje w szczególności z uwagi na brak spełnienia wymogu, aby obydwie roszczenia były związane z działalnością tej samej jednostki organizacyjnej powoda. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie mają one jednak znaczenia. Istotne jest bowiem, że pozwany i tak z uwagi na treść art. 505⁴ § 2 k.p.c. nie może swego oświadczenia powoływać dla obrony przed roszczeniem powoda w niniejszej sprawie.

Dlatego Sąd orzekł jak w pkt. 1 sentencji, zasądzając od pozwanego J. C. na rzecz powoda (...) W. całą dochodzoną pozewem kwotę 630,94 złotych.

Od poszczególnych kwot częściowych, składających się na zasądzoną należność główną (tj. kwot po 315,47 złotych, stanowiących kwoty należnej opłaty rocznej za poszczególne lata objęte żądaniem pozwu), Sąd zasądził nadto od pozwanego na rzecz powoda ustawowe odsetki za okres – odpowiednio - od dnia 1 kwietnia 2014 r. i 1 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek stanowił art. 481 k.c., zgodnie z którym że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Do dnia 31 grudnia 2015 r. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należały się odsetki ustawowe (§ 2 zdanie pierwsze w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r.). Od dnia 1 stycznia 2016 r. natomiast jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (§ 2 zdanie pierwsze w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.).

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 2 sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Na zasądzoną z tytułu obowiązku ich poniesienia od pozwanego J. C. na rzecz powoda (...) W. kwotę 390 złotych składają się: opłata od pozwu, ustalona zarządzeniem Przewodniczącego wydanym na rozprawie w dniu 26 maja 2017 r. - 30 złotych (k. 64 – protokół skrócony rozprawy w dniu 26 maja 2017 r.) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym – 360 złotych, którego wysokość Sąd ustalił

na podstawie § 2 pkt. 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) – w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa.

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 3 sentencji uzasadnia treść art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 623, zm.: Dz.U. z 2017 r. poz. 85), zgodnie z którym sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną (ust. 1). Opłatę zwraca sąd, który ją pobrał (ust. 2). W niniejszej sprawie powód (...) W. uiścił tytułem opłaty od pozwu kwotę łącznie 47 złotych (k. 1, k. 52), gdy tymczasem opłata ta – zgodnie z art. 28 pkt. 1) powołanej wyżej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - powinna wynosić 30 złotych.

Mając na uwadze wszystkie przytoczone w niniejszym uzasadnieniu okoliczności faktyczne i rozważania prawne, Sąd orzekł jak w sentencji.